Voorzitter, geachte commisieleden,

Daar zijn we weer. Niet voor de eerste keer spreken inwoners van Noord-Holland zich tijdens een commissievergadering massaal uit tegen windturbines.
Wie zijn dit eigenlijk? We zijn ze toch, die mysterieuze boze burgers die de laatste tijd op jullie computerscherm verschijnen ?
De website van een windenergie-bedrijf noemde ons een 'goed georganiseerde protestbeweging van een luidruchtige minderheid'.
Luidruchtig zijn we misschien wel, maar ik wil julie dit zeggen: we zijn geen minderheid. Wij worden op straat aangesproken en krijgen mailtjes met dankbetuigingen. Wij krijgen opgestoken duimen van wildvreemde buurtgenoten. Wij krijgen apptjes en schouderklopjes. En steeds horen we diezelfde woorden: 'Dankjewel dat je dit doet. Ik heb zelf geen tijd om dit te doen, of ik kan het niet, of ik durf het niet, maar ik ben er blij mee.'
Vele van mijn mede-insprekers zullen deze reacties herkennen. Wij zijn geen eenlingen, we spreken namen de overgrote meerdehiedi van de mensen in ons woongebied.
En daar is geen draagvlak voor windturbines vlakbij huizen. Volgens mij sprak gedeputeerde Stigter de vorige keer zijn tevredenheid uit over het 'brede bestuurlijke draagvlak' voor de plannen. Dat zou je grappig kunnnen noemen, of triest, maar strikt genomen is het correct. Als politicus wordt je in ons land gekozen voor vier jaar, en technisch gezien hoeft niemand zich tot de volgende verkiezingen ook maar iets aan te trekken van welke kiezer dan ook. Maar dat is uiteraard niet in de geest van democratie. Als burgers zo breed hun onvrede uiten, van links tot rechts, dan gaat een goed democraat zichzelf vragen stellen. Wat is hier aan de hand?
En laat het duidelijk zijn: het is geen schande dat er fouten gemaakt worden. De transitie naar duurzame energie is de meest ingrijpende en schokkende omwenteling die in onze tijd plaatsvindt. En het moet ook nog heel snel gebeuren. Het is dus helemaal niet verwonderlijk dat er af en toe een plan tussensluipt wat op papier een goed idee leek, maar in de praktijk onuitvoerbaar is.
Wij zullen de laatsten zijn om julie te verwijten dat er iets mis gaat. Het enige wat we vragen is om de moed en het lef te tonen om dit toe te geven
Maar dit gebeurt niet. In plaats van moed en lef tonen politici op alle bestuurlijke niveaus angst en verstarring, en men schuift anderen de verantwoordelijkheid in de schoenen: de provincie wijst naar gemeentelijke plannen, de gemeente wijst naar de Rijksstrategie, en het Rijk wijst naar Europese eisen.
Ik kom jullie vandaag vertellen dat jullie wél verantwoordelijkheid kunnen nemen. Voor dat kleine stukje waar een provinciebestuurder zeggenschap over heeft.
En ik roep jullie op jullie stem te verheffen tegen de plannen, tegen de windturbines die Nederland niet wil. Jullie kunnen morgen beginnen, misschien is er wel fractievergadering. Wees moedig, sta op. En zeg: laten we dit anders doen.

Dankuwel.